

VESKUN KORNERI – REPUN JA LIIPASIMEN VÄLISTÄ

On kulunut pari vuotta siitä kun minulle lopullisesti valkeni, että se rivitanssia muistuttava puuhastelu metsässä on lähinnä Neandertalin ihmisen juttuja. Nyt puhun siis siitä taimikoissa tapahtuvasta pomppulintumetsästyksestä. Sain silloin nimittäin tilaisuuden tutustua kanakoirametsästykseen ja oppaana alansa huippu, saksanseisojanarttu Wiki. Olinhan toki kanakoiralla metsästänyt, mutta se on eri juttu kun saa olla itse koiran isäntänä. Silloin on vastuussa siitä miten ja missä kuljetaan. Siinä tekee huomioita reppukaupalla enemmän ja joutuu analysoimaan koiran tekemisiä. Siinä huomaa että koiran kanssa kulkeminen on ikuista säätämistä. Aina täytyy olla hereillä ja seurata muutakin kuin etumaastoa peräsuoli jäykkänä ja oikean käden peukalo notkeana.

Vietin siis ensimmäisen reissuni Wikin kanssa Sodankylässä Moskuvaaran ja Lokan maisemissa loppusyksyllä 2006. Wiki oli tuolloin kahdeksanvuotias ja todella hyvässä kunnossa. Mielestäni koira suoritti urakkansa niin hyvin kuin vain voi kuvitella. Sen jälkeen olen joka syksy liikkunut metsällä Wikin kanssa useamman viikon. Siinähan on sitten käynyt niin että seisonnalta pudotukset on siirtyneet pitkälti minun vastuulle, koiran emännän ja isännän kouluttaessa seuraavaa seisijasukupolvea. Retkistä voisi vuodattaa kymmenen eräkirjaa, kuva cd:n ja kuunnelman, mutta koitan pysyä muutaman arkin rajoissa. Heti alkuun on kuitenkin todettava että jos kaikki koirat olisivat kuin Wiki, niin Suomessa olisi 5 miljoonaa koiraa enemmän. Jos en olisi omistanut koiraa aikaisemmin, niin olisin satavarmasti saanut liian kultaisen kuvan koirista yleensä. Wiki on varsin harvinainen lady. Lauluntekijä J. Karjalainen on kuvannut Wikiä laulussaan "Doris oli toisenlainen...Doris oli reissunainen...".

Kun kelit olivat yksimielisellä päätöksellä tänä kesänä ja syksynä surkeat, niin hyvitykseksi olisi Luojan luullut heittävän hyvällä lintutiheydellä, mutta paskat! Lintuja oli pohjoissuomessa vähemmän kuin koskaan tilastoihmisen aikana. Olimme Jussin, Jämän ja Wikin kanssa isännöimässä viikon pituista asiakasjahtia Ranualla syys-lokakuun vaihteessa. Sattui niin että asiakas Herra K. (en käytä oikeata nimeä, mutta Jari se oli!) kiskaisi yllättäen ja kenenkään erikseen pyytämättä itseään kirveellä jalkaan. No, apu oli yhtä lähellä kuin lähin Wlan, 3G, GPRS, GSM, GPS tai WAP verkko eli ei nyt kovinkaan kauan tarvinnut tarpoa Ranuan alavilla hillamailla kun jo löytyi kukkula jonka päältä sai nykivää yhteyttä johonkin insinöörin luomaan taivaankappaleeseen. Selvisi sitten että 10 minuutin ajomatkan päässä on lääkäriillä päivystys, siis sunnuntai iltapäivänä! Kun Herra K:n sitten tiedusteli lääkäritä varovasti puoli rullaa paalinarua tikkeinä sääressään mahdollisuutta huomenna jatkaa metsästystä, niin lääkäri vastasi selkeästi -"Jätä nyt ne olemattomat linnut rauhaan ja jää vaikka telkkaria katselemaan". Kyllä se surkea lintutilanne oli kaikkien tiedossa, toiset vaan eivät halunnut uskoa tai eivät kyenneet tajuamaan. Juuri näihin tajupuolen kavereihin itseni luokittelisin.

Kun viesti kulkee luotijunan nopeudella metsästäjien kesken, voi metsäautotien päässä nähdä jo aloitus aamuna happamia naamoja. –"Mennään nyt ton suon yli, vaikk tyhjää siel kuitenkin on". Koirat sen sijaan eivät lähettele tekstareita toisilleen – eikä muuten muillekaan – ja nuo veijarit ovat kybällä syöksymässä kankaalle aina kun takakontti aukeaa. Hännät heiluvat, sammal pöllyää ja pomppu on kuin itä-länsi ottelussa. Positiivisia ovat luonteeltaan ja jos rehellisiä ollaan niin itse olen sitä mieltä että mielummin paskareissu kuin vain kotona! Jos taas sattuu sellainen huippuhyvä lintusyksy kuin

muutamia vuosia sitten, niin siellä metsäautotien päässä ei näy ketään -siis elollista olentoa. Autoja siellä on kuin Rinta-Joupin vaihtoauto näyttelyssä Pohjanmaalla, mutta äijät painelevat metsässä sellaista kyytiä että nauhakengätkin maltetaan sitoa vasta iltapäivällä. Ei siis kovinkaan kummallista että saalis on jotakuinkin samansuuruinen hyvänä tai huonona vuonna. Varsinkin niillä jotka ampuvat joka tapauksessa ohi. Oletko huomannut että

suurella osalla metsästäjistä lukee rinnassa "Jahti Jakt" tai jotain? En tunne kyseistä ampuma- tai metsästysseuraa, mutta iso sen täytyy olla ja urheilullinen, sillä aina ovat raukat takit hiestä märkinä.

Wikin kanssa kuljetuilta kilometreiltä on aina jäänyt muistoksi jokin uusi ja ihmeellinen kokemus tai kommellus. Raotan nyt näitä tarinoita teillekin.

Vesku 2009

KEVITSAN VIIMEISET KOPPELOT

Ajamme Sodankylässä pikkutietä kohti Kevitsaa. Uusi silta, valtava tielinjaus ja vastaan tulevat koneet saavat epäilyksen heräämään. Onkohan kaivoshanke edennyt Kevitsan alueella? Saavumme Kevitsansarveen ja edessämme aukeaa upean vaaran sijaan lohdu-ton näky. Puut on revitty ja edessä aukeaa saviset kentät joilla valtavat maansiirtoautot höyryävät ohitsemme. Voihan löysä p... Nuori kaivosinsinööri räpläilee dynamiittipötköjensä avolava-auton takana ja rohkenemme hieman kyselemään metsästysmahdollisuudesta. Itse Kevitsanvaara on vielä koskematon, mutta sinne pääsy edellyttää autosta vähintäänkin metrin maavaraa. Ei tipu kulkulupia alueelle. Tänään paukkuu ja kivet lentelee. Lisäksi Kevitsa Miningin konttorinakka puhelimessa väittää yrityksen omistavan alueen ja suhtautuu muutenkin ärsyttävän nihkeästi meihin luontoihmiin, vaikka Metsähallituksen uusimmassa kartassa Kevitsa kuuluu metsästyslupa-alueeseen. No, mä en ainakaan halua tonnin kiveä päähäni joten päätämme kääntyä takaisin ja dynamiitti-insinööri kiittelee meitä yhteistyökykyisiksi. Kun nyt vaan ei pistäis tupakaks ennen kuin ollaan vähän kauempana.

Siinä meni siis Kevitsa, mutta muistot ei. Olimme 2006 syksyllä Eskon ja Wikin kanssa ensimmäistä – ja siis viimeistä – kertaa tuolla tarunhoitoisella vaaralla. Mikä mesta! Jo mennessä metsoja juoksenteli tiellä peräkkäin ja päällekkäin. Lähes nelinkontin kiipeämme vaaran huipulle ja pakollisen valokuvausession aikana Wiki häipyä hommiinsa. Ensimmäinen seisonta! Riekot erottuvat kuin silakkaverkkojen kohot avoimessa kivikossa. Linnut liikkuvat hermostuneesti ja ottavat ensin jalat ja sitten siivet allensa ennen kuin pääsemme hollille. Linnut ovat nyt aivan vaarojen laella, se meille on selvinnyt. Laki laskeutuu loivasti ja maaston valtaa nuori mänty, jonka kiusana on sopivasti koivuja. Juuri tällainen maasto on Wikin heiniä. Hakua on helppo seurata ja laajahakuisuudesta on huomattavaa apua. Tilanteita tulee... ja pudotuksia.

Wiki pysähtyy eteeni oikealle poikittain. Katse tapittaa jotakuinkin eteeni. Näytän Eskolle merkin ja hän lähtee kiertämään koiran taakse. En uskalla liikkua ja Wikikään ei lähde seisontaa tarkentamaan. Haa, koppelon pää nousee varvukosta. Se lähtee kävelemään poispäin. Matkaa on melkein viisikymmentä metriä. Annan koiralle hätäisesti "eteen käskyn" ja koppello hyppää lentoon. Pum, pum...toisella retkahtaa. Samanaikaisesti koppelon ja minun välistä pölähtää riekkoparvi lentoon. Eskon Baikal sylkee hauleja ja savua, mutta riekot väistelevät. Perhana... Wiki ei seissytäkään koppeloa vaan riekkoja. Huudan nouto käskyä Wikille, mutta se ei ole varvikkoon tuupertuneesta

koppelosta tietoinen vaan painaa riekkojen suuntaan etsimään. Päätän mennä varmistamaan pudotuksen itse, sillä ampumamatka oli aika pitkä. Siellä se on kauniin kellertävä metsälintu. Wiki ja Esko ovat kysymysmerkkeinä riekkoparvesta pudonneesta koppelosta. No, sitä meikäläisen tuuria. Ai ne muut seisonnat ja pudotukset? Kolmen koppelon Kevitsa! Ja enää siellä kotkottaa vain kaivosyhtiön konttorikoppelo!

MISSÄ SE WIKI ON?

Kuopskuusikko on Lokantien varressa Sodankylässä. Sielläpäin metsähallitus hakkaa metsät kaistaleiksi, jolloin vanhaa metsää on suikale ja vieressä sitten aukkoa. Kuopskuusikko on nuorta mäntyä ja aukoissa on vasta pieniä taimia joiden joukossa tarvittava koivupöpelikkö ja katajaa aluskasvillisuutena. Eli kaikki mitä tarvitaan. Paitsi että tarvitaan myös hyvä koira. Sekin ongelma on ratkaistu kun antaa Wikille haku-käskyn. Tällaisissa taimikkosuikaleissa koira usein käy katsomassa myös aukot kummaltakin puolella, varsinkin jos siellä on suojaisia paikkoja linnuille. Välillä on vaikeaa havainnoida kummalle puolelle koira on mennyt. Jos tuuli käy liiaksi sivulta saattaa koira löytyä seisonnalta seuraavasta taimikkokaistaleesta.

Heti autolta lähdettyä riekot löytyvät taimikosta. Wiki seisoo edessäni. Todella tiheä taimikko, mutta näen yhden riekon maassa. Esko on taimikon toisella laidalla ja päätän hoitaa tilanteen itse. Annan koiralle etenemiskäskyn ja riekot nousevat lentoon. Niitä on neljä ja pommitan yhtä. Höyhenet pölisee, mutta lintu jatkaa matkaansa aukon yli. Muut linnut hajaantuvat jonnekin etumaastoon. Wiki innostuu laukauksista ja lähtee pitemmälle riekkojen perään. Taimikko loppuu ja tulen aukkoon jossa on paljon miehenkorkuista koivun vitsaa ja muuta roskapuuta. Äkkiä huomaan kymmenen metrin päässä edessäni riekon maassa. Se on jähmettyneenä paikallaan. Wikin oranssi liivi vilahteli hetki sitten vasemmalla puolellani mutta nyt sitä ei näy missään. Kurkin sivuille ja taakse, kuuntelen – ei mitään. Riekko vaan patsastelee kannon edessä. Odotan vielä. Missä se Wiki on? Esko rytistelee sivummalla. Päätän riskillä avata suuni. –”Mun edessä on riekko maassa, onko koirasta havaintoa?” Esko vastaa ettei ole nähnyt. –”Jää sinne odottamaan, tää riekko varmaan kohta hermostuu ja lähtee lentoon”. Ei lähde lintu lentoon. Odotan vielä hetken joka tuntuu ikuisuudelta. Wikin täytyy olla jossain seisonnalla kun se ei ole ilmestynyt paikalle. Mitähän tekis? Päätän kokeilla jotain epätoivoista ja annan tyhjälle hakkuuaukolle ”eteen”- käskyn. Silloin Wikin kuono ilmestyy ainoan aukossa olevan juurakon takaa esiin. Kuonosta on viisi metriä riekon perssulkiin! Jumalaut... se on seissyt koko ajan tuota riekkoa. Wiki on niin lähellä ettei se uskalla edetä seuraavastakaan käskystä. Vain kuono työntyy muutaman sentin lähemmäs. Wikin katse melkein tappaa riekon. Viimein lintu pomppaa vitikon päälle aukeaan ja ammun kaksi tarkkaa laukausta lähietäisyydeltä. Ohi ampumisen mahdollisuus hakkuuaukossa on olemattoman pieni 2000:n kesällä särjetyn savikiekon jälkeen, mutta käytän kuitenkin mahdollisuuden. Varsinainen tunari. Sinne karkas riekonrinta sokerissa paahdettujen hopeasipulien ryydittämänä. Tais vielä nauraa mennessään...syytäkin oli. Kuopskuusikko luopui lopultakahdesta riekosta, säälistä meitä kohtaan. Wikin hieno päivä kruunattiin noilla pudotuksilla.

TAPPELUHAN SIITÄ TULI

Nousemme nelinkontin märkeä ylös jossain Moskuvaaran maisemissa. Iltapäivän viimeinen lenkki. Oikeastaan pitäisi jo olla kämpillä sillä keli on muuttunut tihkun ja sumun massaksi. Mutta Wiki jaksaa... Poikkeuksellisesti käännän pillillä sen hakua kapeammaksi, sillä haluamme vaaran laelle suorinta tietä. Linnut ovat olleet kaikki ylhäällä näin loppusyksystä. Tänään on ollut paljon tapahtumia, lähinnä koppeloita. Wiki on joutunut seisomaan niitä kaukaa sillä myös se tietää että nyt ei pääse lähelle. Kun aletaan olemaan näköetäisyydellä linnut siivittävät. En usko että röhkeäkään koira onnistuisi näillä keleillä. Kova tuuli on meidän suurin vihollinen. Nyt iltapäivästä tuuli on rauhoittunut ja kun pääsemme vaaran laelle annan Wikin hakea vapaasti. Mahtavaa seurata kuinka se pomppii kaatuneiden runkojen yli. Samojen joiden yli en itse pääse. Välillä se käy rakkakivikon reunalla fiilistelemässä. Se on

huomannut että aina sellaisilla paikoilla kaivetaan repusta kamera. Turhat serpentiinit eivät kuulu Wikin ominaisuuksiin. Sen haku on määrätietoista eikä se hukkaa voimiaan ylimääräiseen. Lintuun törmäämiset ovat todella harvinaisia.

Hiljaista on laella. Syömme evästä ja sehän on yksi päivän kohokohtia, myös Wikille. Toteamme myös että Lapin Kulta ei ole mistään kotoisin - tunturipurojen raikausta. Olemme jo valmiit kämpille kun Wiki ottaa seisonnan aivan edestäni. Se on linkussa pää kohti hakkuuaukkoa. Välissä on muutamia kuusia enkä pysty näiltä jalansijoilta ampumaan jos sieltä lintuja lähtee. Kauhea himo olisi päästä piiput nuohoamaan kun kaikki tilanteet ovat tänään liveenneet käsistä. Aloitan todella varovaisen hiippailun koiran sivusta kohti aukon laitaa jossa linnut mitä luultavimmin on. Ohitan Wikin hiljaa kuin kastemato sateessa. Pääsen aukon laitaa hyvään ampumasektoriin ja kuiskaan Wikille "eteen". Silloin minun ja Wikin välistä, tiheän kuusen alta metso hyppää jaloilleen ja syöksyy minusta poispäin eli suoraan Wikin suuntaan. Kuuluu kauhea rytinä ja siipien pauke, mutta metsoa ei näy lennossa. Samassa koira ja metso pyörivät möykkynä kuusen alta eteeni. Wiki roikkuu linnun selästä hampailla ja metso hakkaa siipiä. En tajua aluksi mitään ja seison ampumavalmiina kun nämä tappelupukarit painivat muutaman metrin päässä. Nyt ei ehdi kilauttaa kaverille ja kysyä neuvoa, joten heitän haulikon kädestäni ja hyppään Wikiä auttamaan. Pelko siitä että metso pääsee lyömään nokallaan koiraa silmiin tulee mieleeni ja tartun lintua kaulasta. Silmälasini lentävät siiven iskuista kankaalle ennenkuin metso on selätetty. Sydän hakkaa ja kädet tutisevat. Esko juoksee paikalle ja kysyy että mitä helvettiä täällä tapahtuu. Ei laukaustakaan ja metso roikkuu kädessä. Eikä mikään lentokyvytön räpäle vaan oikein komea poikametso. Se oli varmaan nukkumassa kuusen alla eikä huomannut kun hiipailin sen ohi. Sitten se lähti kuusen alta suoraan Wikin suuhun. Mitä tähän nyt sitten lisäisi? Kaikkea sitä sattuu...

VIEN SINUT SUOLLE

Metsästyskausi 2007 alkoi Wikin kanssa varsin epävarmoissa merkeissä. Vain pari viikkoa ennen meidän Ranuan matkaa sai Wiki etujalkaansa tikkejä. Onneksi se toipui nopeasti ja mielikin piristyi kun se huomasi tutun hujopin hahmon oven raossa. Mehän ei tavata kuin metsästysreissuilla. Nappasin Tainan pakkaaman viimekesän kuosia olevan ”Wikin pelikassin” mukaan. Wikiä ei tarvi houkutella autoon vaan sinne mennään ryminällä – no ainakin mennessä. Ajoimme Keravalta Helsingin rautatieasemalle ja suoraan autojunan vaunuun. Sitten Wiki ulos autosta ja kävellen kohti asemaa kahville ja junan lähtöä odottamaan. Niinpä niin, mutta ei se ihan niin mennyt. Wiki nimittäin nappasi seisonnan samantien rautatieaseman asfaltilla. Ajattelin että nyt ei ole lääkitys kohdalla tai on muuten vaan säädöt koiralla pari napsua vasemmalla, mutta pienen urkkimisen jälkeen kukkapenkistä erottui kanin silmät. Nopea analyysi ensimmäisestä seisonnasta: talon ovelta autolle 20 metriä, autosta kukkapuskalle 30 metriä. Yhteensä 50 metriä reissussa. Ei paha. Kyllä tämä iloksi muuttuu...

Ranuan reissulta jäi mieleen yksi varsin mahtava päivä. Keskellä viikkoa oli tarkoitus pitää vapaapäivä ja täydennellä jääkaappia. Provençen yrttejä, ricotta juustoa, kaviaaria ja ostreita sekä pullo keskiolutta, you know... Otin kauppareissulle koiran mukaan ja kuinka ollakaan päätin sitten pyörähtää Papinpalossa pienen lenkin. Kaksi koppeloä siinä venytteli kaulujaan iltapäivän auringossa keskellä tiellä intoa lisäämässä.

Vesipullo ikivanhaan armeijan kaasunaamarilaukkuun ja menoksi. Hakkuuaukean yli ja vanhan männikön puolelle. Sinne se Wiki vaan painaa kuin nuori likka... Porotokka kolistelee koiran edessä ja vihellen pilliin. Wikin kuulo on huonontunut viime vuodesta. Se kuulee, mutta ei saa kiinni mistä suunnasta ääni tulee. Pää pyörii kuin huuhekajaemolla ja kun se näkee minut, kääntyy saman tien ja käy vieressäni hakemassa uuden suunnan. Hyvä poroseisontaa ei Wikiltä irtoa, vaikka olen sille yrittänyt selittää ettei metsähallituksen mailla mene pisteitä turkiseläimistä. Pyystä sen sijaan menee yksi. Gps ystävällisesti ilmoittaa että olemme edenneet 600m autolta kun Wiki nappaa seisonnan oikealta puoleltani suon laidasta. No...seisonta, eteneminen, lintu siiville ja tonttiin. Ja vähän niinkun ”hot chocolate on the top” tyyppisesti siihen vielä nouto hellin suin. Koppelo täyttää olkalaukun ja otan naukun...siis vettä. Tämä on se täydellinen juttu.

Wiki innostuu ja ehkä vähän minäkin. Kävelen muutaman sata metriä eteenpäin kunnes kangasmaasto muuttuu koivikkoiseksi kapeikoksi jonka kärki työntyy suolle. Wiki lähtee yllättäen avosuolle, sellaiseen keltaiseen heinikkoon. Sitä Wiki ei yleensä tee. Se hakee puskat ja saarekkeet eikä aukoissa pyöri. Syy selviää. Seisonta keskellä avosuota! Kaiken lisäksi koira seisoo minua kohti. Kymmenkunta riekkoa nousee suolta lentoon suoraan kohti koivikkoa jossa seison. Päätän ampua yhden laukauksen vastaa ja toisen perään. Valitsen linnun...vielä hetki...se tulee kohti...tulee liian lähelle...perkel...! Riekko suhahtaa metrin päästä ylitseni ja vaistomaisesti painan pääni alas. Riekkoja suhahtelee ympäriltäni ohi ja pasmat sekoaa. Nopea käännös ja laukaus perään. Toista en ehdi tiheässä koivikossa ampumaan. Ei osumia. Pakko lähteä parven suuntaan, nyt on mahdollisuus saada koiralle tilanteita.

Riekot eivät löydykään niin helposti, mutta lopulta Wiki ottaa seisonnan tosi tiheässä paikassa. Hiippailen aivan koiran taakse kun yllättäen se purkaa itse seisonnan ja katoaa tiheässä. Astelen hieman eteenpäin ja tiheän kuusen alta lähtee ryminällä valkoinen vana. Aluksi luulen sitä jänikseksi, mutta tajuan että sieltä tulee yhdestä aukosta riekkoja kuin taikinaa suulakkeesta Fazerin tehtailla. Mitähän se Wiki teki? Lähtikö se tarkentamaan hakua tai yrittämään alatuulen puolelle. Minä ainakin kävelin lintujen päälle joten vastausta ei saada. Nyt on kuitenkin sellainen tilanne että edessäni olevalla mäntyä kasvavalla kankaalla on parikymmentä riekkoa levällään. Osumme keskelle tätä ruokapöytää. Ensimmäiseltä ja toiselta seisonnalta sählään jotenkin niin ettei pudotuksia tule. Wiki kuumenee näistä ohilaukauksista ja hajuista joita on joka puolella. Pyydän sen viereeni ja pidämme puolen tunnin tauon. Soittelen Tainalle ja Jussille tohkeissani ja kysyn ohjeita koiran pitämiseksi viileenä. Päätän pudottaa tästedes joka laukauksella.

Jatkamme. Seisonta tulee samantien. Wiki on edessäni ja lähestyn sitä. Samassa kaksi teertä hyppää takaoikealta lentoon. Wiki vilkaisee niitä mutta jatkaa tapittamista eteen. Annan etenemiskäskyn ja riekko parkaisee lentoon. Pum...no viimein. Nouto ja riekko leipälaukkuun koppelon seuraksi. Nyt pitää päästä lyhyintä reittiä autolle. Koira on juossut itsensä hapoille ja tänään piti olla "day off"! Matkalla autolle saamme...tai joudumme vielä kahteen metso tilanteeseen ja muutama riekkokin karkaa lentoon. Ai niin ja kaks teertä. Nyt ei tilanne ole enää hallinnassa. Väsyneet kumppanit metsällä lintutarhassa... Mutta senhän tietää että kun tänne tulee parin päivän päästä takaisin niin yhtään riekkoa ei enää löydy. Ja niinhän siinä muuten kävi. Ja Wiki makaili sohvalla jalat kohti Sputnikkia seuraavan päivän.

AURINKO PIMENI HETKEKSI

Niin kuin alussa jo tilitin, lintuja oli todella vähän syksyllä 2008. Isännöin Jussin kanssa asiakasreissua Ranualla. Sekaan mahtui myös lähes tyhjiä päiviä. Jussi kulki Jämän kanssa ja minä Wikin. Nyt täytyy Wikin häntää nostaa sillä kyllä se tilanteita meille tarjosi paljon. Väittäisin että meillä oli aina seisontoja eniten....(No, Jussi nyt sanoo että mulla se sattuu vaan olemaan aina hyvä tsäkä). Saalistakin kuitenkin saatiin. Ikä kuitenkin alkaa koirassa näkymään. Vai pitäisikö sanoa kuulumaan. Kuulo on mennyt Wikillä sen verran heikoksi että se tuo mukanaan myös muita kummajaisia. Ennen tiesi varmasti että se on seisonnalla jos ei muutamaan minuuttiin näkynyt. Nyt meillä oli useita katoamisia ja muina naisina Wiki sitten ilmestyi jostain epämääräisestä stereofonisesta keskipisteestä viattoman näköisenä, naamalla "mis ootte ollu" ilme. Toisaalta seuraavana päivänä haku oli täydellistä. Siis tarkoitan täydellistä!

Lähdemme aamusta kiertämään Lumivaaran länsipuolta. Heti autolta lähdettyä Wiki tekee liian pitkiä lenkkejä. Eteneminen on vaikeaa kun ei ole mitään havaintoa koirasta. Yritän hidastaa vauhtia. Sitten kokeilemme kulkemista nopeammin. Ei oikein löydy yhteistä säveltä. Tuulikin käy sopivasti sivuvastaisena, mutta Wiki haahuilee jossain ja kontakti meihin on löyhä. Kaiken kukkuraksi pyitä on joka puolella. Se sotkee koiraa kun ne pyrähtelevät eteenpäin ja istuvat puihin. Hajuja on, muttei niistä ei ota pirukaan - tarkoitan koirakaan selvää. Ei tyydytä koiran suoritukset, varsinkaan kun tietää että se pystyy aivan muuhun. Mukana on vielä asiakas jolle piti näyttää mitä kanakoirametsästys on parhaimmillaan. Pidämme tauon upealla rakkakivikolla ja tässä vaiheessa Wiki on aina repulla komissiota vaatimassa. Vaan eipä tänään! Leipäpalan käy nappaamassa ja taas häipyy asioilleen jonnekin takamastoon. Minkähän sienen se on ojan penkalta syönyt? Iltapäivään asti hortoilemme metsässä eikä mitään järkevää synny. Palaamme autolle ja tulet odottelevat meitä. Vaihdamme kokemuksia muun porukan kanssa.

Ehdotan että Osmo siirtyy Jussin ja Jämän matkaan ettei koko päivä tuhraannu Wikin kanssa. Itselläni on luovutusfiilis. On myös todella surullinen fiilis. Tässäkö tämä nyt sitten on? Näinkö Wikin ja minun reissut päättyvät? Joskushan se on pakko myöntää ettei kymmenenvuotias ole enää nuori ja ajatus ei ehkä enää kulje kirkkaasti. Harmittaa kun sen nokka kuitenkin toimii edelleen paremmin kuin nuorilla koirilla yhteensä. En kuitenkaan keksi mitään varsinaista syytä näihin ainahteleviin suoriutuksiin huonon kuulon lisäksi. Se on varmaan monien asioiden yhdistelmä. Totuus on että tällaisella voittajaluokan mimmillä on niin suuri määrä vaikeita tehtäviä joista suoriutuminen vaatii monien asioiden lokahtamista kohdalleen ja ei nämä veijarit mitään koneita ole!

Muut miehet painuvat metsään. Annan Wikille vähän evästä ja lämmittelemme nuotiolla. Lupaen jäädä kipinävahdiksi. Hyvä nuotio – parempi mieli vai miten se mainos menee? Ei perkele, ei tässä voi koko iltaa istua. Ei me ajettu tuhatta kilsaa makkaraa paistamaan. Heitän viimeisen ryhmän metsäautotien päähän ja puen Wikille oranssin liivin. Pitää antaa sille vielä mahdollisuus. Nyt mennään kahdestaan ja soitetaan samassa bändissä! Eiks niin Wiki? Se nyökkää ja sanoo –” come on man, I show you something...” Edessä on maukkaan näköinen kuusikko. Wiki on kuin uudelleen syntynyt. Se hakee kontaktin säännöllisesti ja etsii rytmikkäästi kummaltakin puolelta kuin ennen konsanaan. Emme kerkeä pitkälle kun se ottaa edestäni seisonnan. Paikka haisee metsolta. Lähestyn koiraa ja silloin lintu lähtee. Pyy! En pommita, vaikka olin ajatellut että jos tilanne saadaan niin ammun piiput kiiltäviksi vaikka kohti Moosesta. Ehkä sitä Wiki nyt tarvii? Koira painelee pyyn pakosuuntaan ja hetken päästä se aloittaa hiippailun. Tämä on sitä mitä rakastan. Wiki on kuin koomikon ja tosikon yhdistelmä kun se yrittää paikallistaa lintua hiipimällä matalana. Wiki on niin varovainen että lintuihin törmäämisiä ei käytännössä tule koskaan. Pysin mukaan aggressiivisesti sillä luultavasti pyy pyrähtää nyt oksalta ja on ammuttava ajatusta nopeammin (ajatusta nopeammin kulkee muuten vain paska – kerran nuorena tuli paskat housuun ennen kuin ehdin ajatella mitään!). Hiippailu vain etenee ensin mäen reunaa ja käy välillä ylempänä kuusikossa. Sitten Wiki ottaa selkeämmän suunnan alas mäeltä kohti suon laitaa. Ei ole pyy! Nyt on luultavasti metso kiikarissa. Lintu on kuullut meidät ja juossut sivummalle. Yritän pysyä lähietäisyydellä, mutta Wiki hiipii suoraan kapean suon yli kohti jokivarren lävitsepääsemätöntä pusikkoa. Tulen suolle perässä. Teen päätöksen. En yritä koiran perässä ryteikköön vaan jään keskelle suota odottamaan. Wiki häviää ryteikköön. Mitään ei kuulu eikä näy. Sen on täytynyt pysähtyä seisonnalle. Jos menen perässä pusikkoon en varmasti pääse ampumaan. Päätän odottaa hetken....Pusikosta kuuluu rymähdys kun koira nostaa linnun lentoon. Suoraan eteeni ilmestyy jotain, mutta en oikein näe mitä, koska aurinko paistaa matalalta ja suoraan silmiini. Lintu ei lennäkään ohitseni vaan kääntyy aivan edessäni ja painelee nyt suota pitkin karkuun kuin se helpoin kiekko trap-radalla. En vielääkään tajua mikä siinä menee.

Sitten...aurinko pimenee hetkeksi kun maitotynnyrin kokoinen metso sen peittää... Italialaisen aseinsinöörin tarkastamasta sylinteripiipuista leviää 52 grammaa hauleja ympäriinsä ja metso mätkähtää suohon. Sydän hakkaa...otan nopeasti olkalaukusta kameran. Nyt Tainan kotisivuille huippukuvat metson noudosta. Saan Canonin vaivoin esiin kun suosta nousee kukkometson kaula pystyyn. Voi per...syöksyn perään, mutta ase unohtuu. Survon kameran takaisin laukkuun ja etsin asetta heinikosta kun Wiki löytää putoamispaikan. Se lähtee kyyryssä kuin ajokoira ajoon suoraan ylös kuusikkomäkeen. Saan kamat nippuun ja kompuroin suosta parivaljakon perään. Pysähdyn ja kuulen mäeltä siipien iskuja. Juoksen 100 metriä mäen laelle, mutta mitään ei näy. Manaan itseni helvettiin kun jäin kameran kanssa leikkimään. Paniikki iskee että kukaan ei usko jos lintu nyt karkaa. Aina nää sattuu kun ei ole todistajia. Juoksen, pysähdyn, kuuntelen. Nyt kuuluu hirveä rytinä ja siipien pauke alhaalta suonlaidasta. Takasin mäkeä alas ja näen Wikin. Metso juoksee ja lentää pyrähdyksiä yhdellä siivellä. Kaikki pyrstösulat jäävät koiran suuhun kun metso rimpuilee. Heitän taas aseensa kädestäni, koska mullahan on kokemusta näistä metsotappeluista. Tällä kertaa silmälasit pysyvät päässä ja saan otteen metson kaulasta. Silloin vasta tajuan millainen lintu siinä on. Kaula on paksu kuin aidantolppa. Suurin metso mitä olen eläessäni nähnyt! Aivan tajuttoman kokoinen. Päästän metson maallisesta tuskasta ja samalla tunnen outoa omantunnon tuskaa näin upean linnun ampumisesta. Halaan Wikiä ja se varmasti aistii tämän hetken ainutlaatuisuuden. Tällaista me ei varmasti enää koskaan yhdessä koeta.

Otan metson käsikoukkuun ja se todella laahaa maata vaikka pyrstö siltä puuttuukin. Kun laitan sen pään kämmenelleni niin vain peukalo näkyy. Soitan kavereille että nyt pitää tulla katsomaan. Mahtava juttu. Ja onnellinen olen Wikin puolesta jolle tästä kaikki kunnia kuuluu. Sinne olisi metsään lintu jäänyt ja jalkamiehenä joutunut kettujen ruuaksi. Jokainen haluaa samaan kuvaan Herra Möhkö Metson kanssa. Pojat olivat varmoja että pummasin koska kuului kaksi laukausta. – ”Ammuinks mä kaks kertaa?” En muista ampuneeni, mutta ehkä huomasin metson putoavan räpiköiden joten ammuin vaistomaisesti toisen laukauksen. Tai sitten jätkät taas yrittivät jotain jullikkaa....teereksikin joku sitä illalla väitti!

Kiitos Tainalle ja Jussille että olette luottaneet minuun. Arvostan suuresti sitä että olen saanut lainata Wikiä retkilleni pohjoiseen. En ole koskaan tavannut yhtä tottelevaista, älykästä ja metsästystaitoista koiraa. Luulenpa että Wikikin taitaa hiukan pitää minusta... Nostan tweed-lakkiani nöyrästi...

VESKU 2009